

There are no translations available.

V roku 1986 novodubnická Bapašaba vyhrala viacero ocenení na literárnej súťaži Jašíkova Turzovka. Toto bola naša prvá oficiálna prezentácia a celkovo to dopadlo na výbornú. Ocenení boli Jaroslav Bednárík, Rastislav Doboš a Ivan Rosa. Na vyhodnotenie pozvali ešte – okrem skôr menovaných - aj Janka Petreka.

Aby história nezabudla, treba povedať, že všetko to spískal Jaro Bednárík – už predtým známy autor z prílohy ‚Nové slovo mladých‘, ktorý nás ostatných lenivých pologéniov dokopal k tomu, aby sme už konečne prestali rozprávať o tom, ako raz niečo napíšeme, a aby sme niečo aj naozaj napísali. Dokonca v stanovenom termíne.

Alexander Halvoník, predseda poroty, v Ľ hodnotení napísal:

"Súťaže sa zúčastnilo 66 mladých prozaikov, z ktorých približne jedna tretina je schopná uplatniť svoje práce v časopise. Faktografiu súťaže ďalej dopĺňajú skutočnosti, že horeuvedený počet autorov oboslal súťaž 96-imi príspevkami v rozsahu takmer 900 strán ...

Identifikovateľnú autorskú koncepciu cítiť v ďalších prózach, ktoré tematicky, problémovo, názorovo i poetikou siahajú do rozličných území: Ľuba Romanová – Dvojprúdovka, Ján Neština – Úryvok, Eugen Križo - Nespokojnosť, **Jaroslav Bednárík – Diplomovka, Rastislav Doboš – Ivan Rosa – Tak je to dobre** ...

Romanová sa do svojej až obsesívnej vážnosti problematiky ponára celá bezo zvyšku, Neštinova chlpská a súdna irónia znamená odstup umožňujúci popri analýze i hodnotenie. Oba póly uplatňujúce sa izolovane u spomenutých autorov sú dvojjedine prítomné v spoločnej

práci **R. Doboša** a **I. Rosu**. Popri hypertrofii intuitivizmu tu pôsobí celý ohňostroj drobných motivických objavov, ktoré dávajú dokopy len približný zmysel, ale mlado neodbytné zadierajú do všeličoho, čo môže znepokojovať i bolieť moderného človeka. Otázka, i keď možno príliš naschvál provokatívna, podobne ako u Rosu a Doboša, je cieľom

ednáríkovej

kultivovanej a vari až preduchovnenej prozatárskej letory. Lenže o Bednáríkovi – v porovnaní s jeho predchádzajúcimi prácami – už možno povedať, že už príliš dlho osciluje na hrane sebaspytujúcej ironickej interogatívnosti ...

Medzi nádejné prózy sa zaraďujú práce autorov: P. Gomolčáka, S. Gurku, E. Mikulovej, E. Gallovej, P. Vajsa, E. Ealámikovej, E. Remeňovej, I. Machajdíka, Ľ. Hvizdovej, L. Hrušovského, M. Čecha, **J. Petreka**, M. Maďariča ..."